

příslušejícího. Oproti vývodům stížnosti, pokud z nich by souditi se dalo, že stěžovatel zaplatil pohledávky opatrovanců, o něž jde, před zahájením vyrovnacího řízení, poukázati dlužno k tomu, že stěžovatel veškeré věřitele, v napadeném usnesení uvedené, ve svém seznamu dluhu, připsaném k návrhu na zahájení vyrovnacího řízení, uvedl, což by zajištěn nebyl učinil, kdyby byli bývali zaplacení. Byli-li však skutečně zaplacení, pak může stěžovatel prostě tuto skutečnost zemskému soudu vykáhati a vyhoví tím napadenému usnesení, které v první řadě žádá výkaz o zaplacení kvoty na pohledávky, o něž jde a teprve v druhé řadě složení kvoty oné k soudu, když zaplacená nebyla.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### Důvody:

Pravdu má stěžovatel, že usnesením ze dne 7. ledna 1921 vyrovnací řízení prohlášeno skončeným. Tímto skončením řízení, nastávším po předchozím potvrzení vyrovnání, přestala ovšem také funkce orgánu vyrovnávacího řízení. Avšak opatrovník, zřízený usnesením ze dne 27. března 1920 pro věřitele, kteří sami se zastupovati nemohli, k hájení jejich práv v tomto řízení a k přijetí vyrovnávacího ediktu, jakož i dalších v tomto řízení budoucně vydaných usnesení, úřadu svého zbaven nebyl a zbaven býti nemohl. Vždyť mu výslovně bylo nařízeno, že smí věřitele ty tak dlouho zastupovati až toho více zájmy jejich vyžadovati nebudou. Zájmy neznámých věřitelů hájeny býti musí až dosud, poněvadž právě ve smyslu § 46 cit. zák. a ve shodě s ním v pamětníku k němu vydaném (str. 168) se praví, že jest zastaveno věřitelům, aby sami na dlužníku přiměřenou jistotu požadovali a další provedli. Neznámí věřitelé to ovšem učiniti nemohou, ale proto právě jim byl zřízen opatrovník, aby zájmy jejich hájil a to za úředního spolupůsobení opatrovníckého soudu, jak to všeobecně nařizuje § 2 cit. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Ve směru tom se poukazuje na správné zákonu a stavu věci odpovídající odůvodnění napadeného usnesení. Nelze popírati tvrzení stěžovatelovo, že účastenství některého z věřitelů ve vyrovnacím řízení a přiznání jemu hlasovacího práva není ještě dokladem toho, že mu pohledávka, jím hlášená také skutečně přísluší. To ovšem jest pravda, avšak seznam věřitelů předložil dlužník (§ 2 vyrovn. ř.). Správnost jeho zaručil dlužník a přísahu manifestační ve smyslu § 2 odstavec třetí a § 38 zák. při vyrovnacím roku dne 6. dubna 1920 vykonal dlužník. Nemůže tedy dlužník nyní tvrditi, že ohlásil dluh neexistující. Vždyť tím by proti sobě a proti uzavřenému vyrovnání mohl zavdati příčinu k postupu mimo jiné i podle § 58 vyrovn. ř. Pakliže dlužník zaplatil některou z pohledávek nezvěstných věřitelů rozdělí, může se tím vykáhati a pak opatrovnícký soud, nastoupivší nyní místo soudu vyrovnávacího, věc vyšetří a na složení k soudu, které právě nařízeno býti nemohlo než zemským soudem v působnosti jeho opatrovnícké, naléhati nebude.

### Čís. 1122.

**Zákon o společnostech s r. o. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.**

**Rejstříkový soud zkoumá sám od sebe, zda jsou zde zákonné podmínky navrhovaného zápisu. Nepřípustno zapsati usnesení valné hro-**

radý, jíž se účastnila osoba, nejsoucí společníkem, byť i hlas její neměl vlivu na většinu, potřebnou k usnesení.

(Rozh. ze dne 12. července 1921, R I 773/21.)

Společnost s r. o. opověděla na rejstříkovém soudě zápis usnesení valné hromady, které se zúčastnili zástupcem také Gisela Ch-ová, ač k tomu nebyla oprávněna, a Gustav D., jehož společenský poměr byl sporným. Rejstříkový soud opověď zamítl. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Rejstříkový soud má zkoumati, zda opověď a její přílohy jsou úplné a zda odpovídají zákonu, jakož i, zda jsou tu zákonné předpoklady navrženého zápisu (§ 11 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z.). Z toho plyne, že rejstříkový soud jest nejen oprávněn, nýbrž i povinen, aby zkoumal, zda valná hromada a její usnesení jsou zákonná, jakož i zda osoby přítomné na valné hromadě jsou oprávněny k účasti na ní. Z ustanovení § 34 a násl. cit. zák. vyplývá, že valné hromady a jejich usnesení mohou se účastniti případně dáti se na ní zastupovati jen společníci. Valné hromady, konané dne 29. listopadu 1920, na které se zakládá opověď, účastnili se, případně byli zastoupeni Gisela Ch-ová, o které sami stěžovatelé uvádějí, že nebyla oprávněna, aby se účastnila valné hromady, a Gustav D., jehož společenský poměr jest sporným a o němž společnost nemůže prokázati, že po právu nabyl společenského podílu Oskara P-a. Okolnost, že Gustav D. byl zapsán do společenské knihy podílníku, působí vůči společnosti — § 78 cit. zák.; vůči soudu měl býti společenský poměr Gustava D-a dle § 76 odstavec druhý cit. zák. vykázan, což se však nestalo. Z toho, co výše řečeno, vysvítá, že osoby ty neprávem účastnily se valné hromady, konané dne 29. listopadu 1920 a usnesení na ní vynesných, že tudíž valná hromada nebyla vykonána zákonným způsobem, pročez také usnesení na ní učiněná nemohou býti podkladem pro navržené zápisy do obchodního rejstříku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### Důvody:

Podle zásady v § 11 zák. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z. má rejstříkový soud při všech zápisech do rejstříku zkoumati především, zda tu jsou zákonné podmínky pro provedení žádaného zápisu. Teprve tenkrát, když sezná, že tomu tak, může zápis povolit. Není správným mínění, jakoby soud bezstarostně zápis povolit a provésti mohl pokud se týče byl povinen a teprve po tom, že by ve smyslu §§ 43 a 44 cit. zák. na zakročení finanční prokuratury o tvrzené zmatečnosti a nezákonnosti zápisu jednáno býti mohlo. Tomu odporuje zásada § 11 cit. zák. Soud zkoumá sám od sebe, zda požadovaný zápis je přípustným, a nepovolí ho, když shledá, že jest protizákonným a, poněvadž ho sám nezapíše, nemůže o postupu podle §§ 43 a 44 cit. zák. býti ani řeči, ovšem ale mohou strany postupovati podle předpisu předchozích §§ cit. zák. Na valné hromadě byl přítomen a spolujednal za Gustava D-a a Giselu Ch-ovou zástupce obou. Pokud se týče Gisely Ch-ové stěžovatelé sami uvádějí, že nebyla oprávněna účastniti se valné hromady, jelikož v knize podílu zapsána není, avšak namítají, že lze prostě odečtením jejího hlasu zjistiti, že pro usne-

sení valné hromady jest bezvýznamným. Tomu však není tak. Nelci Gisela Ch-ová zástupcem svým se účastnila nejen hlasování, nýbrž také i jednání. Že takováto účast může mít vliv i na jednání ostatních, jest samozřejmo a zákon to uznává také tím, že pro písemné hlasování stanoví zvláštní podmínky (§ 34 a násl. cit. zák.). Poněvadž tedy přes to, že podle § 34 a násl. valné hromady mohou se účastniti sami nebo svými zástupci jen společníci a poněvadž účastnivší se Gisela Ch-ová společnící není, účastnila se jí neprávem osoba neoprávněná, následkem čehož valná hromada dne 29. listopadu 1920 konaná soudem rejstříkovým považována býti za valnou hromadu, jakou zákon na mysli má, a nejsou učiněná tam usnesení způsobilá, aby na jejich základě staly se zápisy do obchodního rejstříku. Jelikož již to, že na valné hromadě a hlasování brala neoprávněnou účast Gisela Ch-ová, stačí, aby valná hromada a usnesení tam učiněná prohlášena byla za nehodící se k zápisu do rejstříku, není třeba dále se obíratí otázkou, zda i účastenství Gustava D-a bylo neoprávněné.

### Čís. 1123.

**Vázne-li na pozůstalostní nemovitosti knihovně zajištěný výměnek a služebnost bytu, jest její přejímatel povinen, plnit výměnkářské dávky a trpěti služebnost bytu, proti tomu, že zaučtuje se na tato břemena 5 proc. úrok z uhražujícího kapitálu a pokud by 5 proc. úrok na to nestačil, zaučtuje se potřebná část uhražovací jistiny. Dědicům přikáže se podle poměru dědických podílů to, co po uhasnutí břemen vybude z uhražovací jistiny.**

(Rozh. ze dne 12. července 1921, R I 858/21.)

V pozůstalosti po Marii M-ové dědil manžel její Karel M. jednu čtvrtinu, syn Jan M. tři čtvrtiny. Manžel měl převzítí zůstavitelčinu polovici usedlosti, na níž na celé vázl výměnek a služebnost bytu Julie M-ové. V řízení pozůstalostním změnil rekursní soud usnesení prvního soudu v tom směru, že jest polovici uhražovacího kapitálu za výměnek a právo užívání bytu pro Julii M-ovou v obnosu 7376 Kč zařaditi jako položku pozůstalostních dluhů, že následkem toho činí čisté jmění 9271 Kč 62 h, dědický podíl, jenž připadá pozůstalému manželu Karlu M-ovi, 2317 Kč 90 h a dědický podíl, jenž připadá zůstavitelčinu synu nezl. Janu M-ovi 6.953 Kč 72 h, že zmíněný uhražovací kapitál, jakmile bude prokázáno zaplacení dědických poplatků, zjistí se na pozůstalostní polovici nemovitosti a sice za současného vkladu vlastnického práva pro pozůstalého manžela Karla M-a, jemuž jest plnit výměnek Julie M-ové in natura a trpěti její právo užívání bytu, jakož i za vkladu práva, že na tomto uhražovacím kapitále v případě jeho uvolnění se, mají podíl pozůstalý manžel Karel M. jednou čtvrtinou a zůstavitelčin syn nezl. Jan M. třemi čtvrtinami. Důvody: Předpisem § 784 obč. zák. stanoveného zjištění povinného podílu jeho vyměření a vypočtením dlužno v tomto případě tím více použiti, ježto zůstavitelčin syn, nezletilý Jan M. jest nepominutelným dědicem a v dědickém podílu, který mu byl poslední vůlí zůstaven, musí také býti obsažen jeho povinný díl. Zjištění veškerých práv a závazků